

Governos del primer món, sempre orgullosos de ser molt democràtics, han mamprés projectes polítics de limitació i defunció de llibertats individuals i drets civils amb l'excusa d'un presumpte benefici de la "seguretat interior" dels propis estats, d'on s'esdevé la lamentable paradoxa que ens aboca a sentir-nos cada vegada més insegurs amb tanta seguretat que ens anuncien i que, al capdavall, ens imposen. Com a reacció, l'atemptat de les Torres Bessones de Nova York ha convertit en moda planetària la creació i/o revisió de lleis de protecció amb la finalitat d'assegurar la seguretat dels insegurs, però que alhora també provoquen l'efecte contari, el d'augmentar la inseguretat de totes les persones que fins ara se sentien segures, és a dir, dt,e la majoria. El debat al respecte es troba a França en un intens moment de confrontació entre el poder executiu i el poder judicial després de la filtració als mitjans de comunicació del nou projecte de llei del ministeri de l'Interior, del qual es desprén que —sense permís judicial— la policia podria accedir a qualsevol fitxer informàtic o punxar qualsevol telèfon si detectara indicis de delictes. Després del fatídic onze de setembre, una directiva de la Unió Europea deixava ja la porta oberta a què els governs europeus pugueren obligar per llei a les companyies proveïdores d'Internet a conservar les dades dels usuaris durant un temps per a poder accedir a elles en el cas "d'emergència de seguretat nacional" o de "perseguir delictes". Un altre exemple el trobem en l'avantprojecte de control d'Internet del PP (LSSI), que nega la llibertat de l'usuari per a emetre qualsevol opinió en la xarxa; l'administració podria així censurar i sancionar les informacions que (ella) considerara «il·lícites». La inseguretat és un espill fals que s'engega amb televisors que per satèl.lit tenen la por amb què els governs tracten justificar un control més gran sobre les persones.